

ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΟΝΙΣΜΟΥ

2. Η δίφθογγος **οι**, όταν βρίσκεται στο τέλος κλιτής λέξης (πλην ευκτικής ρήματος), είναι **βραχεία**,

π.χ. *οί χῶροι* (αλλά *τοῖς χώροις*).

↓

Η δίφθογγος **οι** επειδή βρίσκεται εντελώς στο τέλος της λέξης είναι βραχεία. Οπότε έχουμε
μακρό+βραχύ=περισπωμένη

↓

Η δίφθογγος **οι** επειδή δεν βρίσκεται εντελώς στο τέλος της λέξης είναι μακρά. Οπότε έχουμε
μακρό+μακρό=οξεία

5. Τα προπαροξύτονα ουσιαστικά β' κλίσης

(δηλαδή αυτά που στην ονομαστική τονίζονται στην προπαραλήγουσα π.χ. ο άνθρωπος):

τονίζονται στην προπαραλήγουσα, όταν η **λήγουσα** είναι **βραχεία**,

π.χ. *ὁ ἄνθρωπος*, *οἱ ἄνθρωποι*.

↓

βραχύ

↓

βραχύ

ΟΜΩΣ

Ο τόνος τους **κατεβαίνει** στην **παραλήγουσα**, όταν η **λήγουσα** είναι **μακρά**,

π.χ. *τοῦ ἄνθρώπου*, *τῶν ἀνθρώπων*.

↓

Μακρό

↓

μακρό

4. Τα οξύτονα και παροξύτονα ουσιαστικά β' κλίσης (δηλαδή αυτά που τονίζονται

στην λήγουσα,

π.χ. *ὁ νομός*,

και την παραλήγουσα, π.χ. *ὁ φόβος*:

διατηροῦν τον τόνο τους στην ίδια συλλαβή σε **ὅλες** τις πτώσεις,

π.χ. *ὁ νομός, τοῦ νομοῦ, τῷ νομῷ, τὸν νομόν*

3. Η **γενική** και η **δοτική** των ουσιαστικών β' κλίσης,

ὅταν τονίζονται στη **λήγουσα**,

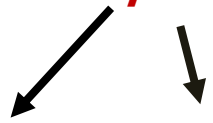
περισπώνται (δηλαδή παίρνουν **περισπωμένη**) και στους δύο αριθμούς,

π.χ. *τοῦ ποταμοῦ, τῷ ποταμῷ, τῶν ποταμῶν,*

τοῖς ποταμοῖς.

1. Η κατάληξη **-α** στον πληθυντικό των ουδετέρων είναι **βραχεία**,

π.χ. *τὰ δῶρα.*

μακρό βραχύ

Άρα: **περισπωμένη**